

Arrest

nr. 170 818 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
1780 WEMMEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 28 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 juni 2016 tot teruggedrijving, tot nietigverklaring van het visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BAUDEWYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster komt op 18 juni 2016 met vlucht SN 278 komende van Accra aan op de luchthaven van Zaventem. Zij wordt tegengehouden aan de grens.

1.2. Op 18 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissingen tot terugdrijving, tot nietigverklaring van het visum en tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats. Deze beslissingen, die verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, zijn de thans bestreden beslissingen.

De beslissing tot terugdrijving is gemotiveerd als volgt:

“Op 18/06/2016 om 6:15 uur, aan de grensdoorlaatpost Zaventem, werd door ondergetekende, [...]

mevrouw :

naam [B.] voornaam [J.]

geboren op [...] te [...] geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Ghana wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...]

afgegeven te [...] op : [...]

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door

geldig van 12/06/2016 tot 14/07/2016

voor een duur van 14 dagen, met het oog op : toerism

afkomstig uit Accra met SN278 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

x (E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene reist verder naar Praag voor toerisme.

Ze zou oorspronkelijk met haar vader samen reizen maar haar vader moest blijkbaar onverwachts eerst naar Londen (?).

Ze zullen elkaar nu later in Praag ontmoeten.

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische informatie , reisgidsen , stadsplannen of brochures die haar reisdoel enigszins verduidelijken .

Behalve de “Karelsbrug “ kan ze geen toeristische trekpleisters opnoemen.

Betrokkene toont een reservatie voor Hotel Aron Praag .

[...].”

De beslissing tot nietigverklaring van het visum luidt verder:

“Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Heeft / hebben / werd

uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 01/06/2016.

het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. x het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene reist verder naar Praag voor toerisme.

Ze zou oorspronkelijk met haar vader samen reizen maar haar vader moest blijkbaar onverwachts eerst naar Londen (?).

Ze zullen elkaar nu later in Praag ontmoeten.

Betrokkene is niet in het bezit van toeristische informatie , reisgidsen , stadsplannen of brochures die haar reisdoel enigszins verduidelijken .

Behalve de “Karelsbrug “ kan ze geen toeristische trekpleisters opnoemen.

Betrokkene toont een reservatie voor Hotel Aron Praag.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad merkt op dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze procedure immers voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van *“een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel”* die op korte termijn zal worden uitgevoerd. De Raad stelt vast dat de thans door verzoekster bestreden beslissing tot nietigverklaring van het visum – waarvan zij eveneens de schorsing bij hoogdringendheid vordert – geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel is zoals bedoeld in de vreemdelingenwet, zodat dient te worden besloten dat de ingestelde vordering onontvankelijk is in zoverre deze is gericht tegen deze beslissing.

2.2. Wat de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats betreft, moet worden geuid dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar verzoekster werd aangetroffen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bijgevolg zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij geeft aan dat er geen sprake is van een adequate motivering en de bestreden terugdrijvingsmaatregel willekeurig is. Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“In haar motivering betreffende de beslissing tot weigering /nietigverklaring/intrekking van een visum gaat men volkomen voorbij aan de specifieke situatie waarin betrokkene zich bevindt.

In de motivering van de beslissing tot weigering /nietigverklaring/intrekking van een visum en de beslissing tot terugdrijving werd immers geen melding gemaakt van het feit dat betrokkene:

- haar hotel en vliegtuigtickets betaald had met een kredietkaart

- een kredietkaart op zak had, waarop voldoende geld beschikbaar was op het ogenblik van haar interceptie, hetgeen kan bewezen worden;

- met haar vader naar Praag zou reizen, alwaar deze vader als gids zou optreden teneinde de toeristische bezienswaardigheden in deze stad te kunnen bezichtigen.

Het argument dat betrokkene zelf dus niet op de hoogte was van enige bezienswaardigheid, behalve de Karelsbrug, in Praag houdt geen steek gelet op het feit dat zij deze bezienswaardigheden op voorhand niet hoefde te kennen, omdat zij ter plaatse begeleid zou worden door haar vader.

Gelet op het voorgaande is er geen terugdrijving van betrokkene noodzakelijk en is er dus bijgevolg ook geen noodzaak tot het vasthouden van betrokkene aan een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.”

3.3.2.2.1. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt *prima facie* vast dat de bestreden terugdrijvingsmaatregel duidelijk de determinerende motieven aangeven op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo toegelicht dat de terugdrijvingsmaatregel is gesteund op artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens is een motivering in feite opgenomen, nu erop wordt gewezen dat verzoekster niet in bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. In dit verband wordt toegelicht dat verzoekster verder wil reizen naar Praag voor toerisme, doch zij enkel een reservatie voor een hotel voorlegt en verder niet in het bezit is van toeristische informatie, reisgidsen, stadsplannen of brochures die haar reisdoel enigszins verduidelijken. In dit verband wordt ook gesteld dat verzoekster oorspronkelijk met haar vader samen zou reizen, maar haar vader blijkbaar plots onverwachts eerst naar Londen moest en zij elkaar later in Praag zullen ontmoeten. Verder wordt geduid dat verzoekster behalve de "Karelsburg" geen trekpleisters kan opnoemen in Praag. Deze motivering is *prima facie* pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.2.2.2. In zoverre verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de beslissing tot terugdrijving en stelt dat deze beslissing willekeurig is genomen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 3 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij

de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :

[...]

3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden;”

De Raad benadrukt dat het gegeven dat verzoekster over een visum beschikte niet impliceert dat zij zonder meer toegang kan krijgen tot het Schengengrondgebied. Artikel 3 van de vreemdelingenwet laat verweerder immers toe om een aantal verificaties door te voeren.

De bestreden terugdrijvingsmaatregel steunt op de vaststelling dat verzoekster niet in het bezit is van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf in Praag, Tsjechië, staven. Hiertoe wordt gemotiveerd dat verzoekster verklaarde voor toerisme naar Praag door te reizen, doch dat zij over geen enkel document in de zin van toeristische informatie, reisgidsen, stadsplannen of brochures ter staving hiervan beschikt en zij slechts een bijzonder beperkte notie heeft met betrekking tot de bezienswaardigheden hetwelk haar toeristisch reismotief kan staven, waar zij enkel de ‘*Karelsburg*’ als toeristische trekpleister kon opnoemen. Verzoekster betwist deze vaststellingen als dusdanig niet. De thans voorliggende motivering is aldus gesteund op het niet kunnen voorleggen van documenten ter staving van het reisdoel doch ook op het niet kunnen verstrekken van overtuigende informatie ter staving van het toeristisch reismotief. In dit verband merkt verweerder ook nog op dat verzoekster aangaf dat ze oorspronkelijk samen zou reizen met haar vader, maar dat deze plots eerst naar Londen moest.

Verzoekster geeft aan dat niet alle specifieke omstandigheden die haar situatie kenmerken in rekening zijn gebracht. In dit verband wijst zij allereerst op het gegeven dat zij haar hotel en vliegtickets heeft betaald met een kredietkaart, dat zij een kredietkaart op zak heeft en dat hierop voldoende geld beschikbaar was op het ogenblik van haar interceptie. De Raad merkt in dit verband evenwel allereerst op dat verzoekster op zich niet wordt tegengeworpen dat zij niet beschikt over de vereiste geldelijke bestaansmiddelen voor haar voorgenomen verblijf op het Schengengrondgebied. Er wordt enkel gemotiveerd dat zij niet in bezit is van documenten ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf, met name een toeristisch verblijf. Er blijkt op het eerste zicht niet dat deze door verzoekster aangevoerde elementen afbreuk vermogen te doen aan deze vaststelling, of het kennelijk onredelijk karakter van deze motivering vermogen aan te tonen. Er blijkt ook geenszins dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar een loutere hotelreservatie in dit verband niet wordt aanvaard als (voldoende) bewijs. In dit verband merkt de Raad ten overvloede ook nog op dat gelet op de stukken van het administratief dossier blijkt dat de kredietkaartgegevens zoals vermeld op de hotelreservatie die verzoekster voorlegde niet deze zijn van verzoekster zelf, dat de verblijfskosten nog ter plaatse dienden te worden betaald en dat de door haar voorgelegde debietkaart aangeeft dat deze enkel geldig is in Ghana. Verzoekster betoogt vervolgens dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat zij samen met haar vader naar Praag zou reizen, alwaar haar vader als gids zou optreden teneinde de toeristische bezienswaardigheden in deze stad te kunnen bezichtigen. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder wel degelijk rekening hield met het gegeven dat verzoekster aanvankelijk samen met haar vader naar Praag zou reizen, doch hij stelde vast dat deze laatste verzoekster niet vergezelde. Er blijkt andermaal niet dat dit element van aard is het motief te kunnen weerleggen dat verzoekster niet in bezit was van documenten ter staving van haar toeristisch verblijf.

Op het eerste zicht toont verzoekster met haar uiteenzetting het kennelijk onredelijk karakter van de beoordeling dat zij op het ogenblik dat zij verzocht werd om de vereiste verduidelijkingen te verschaffen en de nodige overtuigingsstukken voor te leggen van haar toeristisch reismotief niet bij machte was om dit te doen, niet aan.

Verzoekster toont *prima facie* enige willekeur of een schending van de materiële motiveringsplicht niet aan.

3.3.2.2.3. Het enig middel is niet ernstig.

3.3.3. Verzoeker heeft geen ernstig middel aangevoerd. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster betoogt als volgt wat haar moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft:

“Dat het nu al zo is dat er een vaststaand economisch verlies is in hoofde van verzoekster, daar zij haar hotelreservatie niet heeft kunnen naleven;

Dat zij bovendien ook de waarde van haar vliegtuigtickets in rook ziet opgaan;

Dat zij bovendien als ze teruggedreven wordt plots een vermelding krijgt in haar paspoort, hetgeen het voor haar zeer moeilijk zoniet onmogelijk zou maken om een visum te krijgen voor een Schengen-land, dit alles terwijl de getroffen maatregel niet eens noodzakelijk waren.”

Een financieel nadeel, waarbij verzoekster voornamelijk verwijst naar de kosten die zij maakte om haar vakantie in Praag door te brengen, is evenwel niet te beschouwen als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Indien de bestreden beslissing onwettig zou worden bevonden kan verzoekster immers een schadevergoeding vorderen die een genoegdoening kan vormen voor de aangevoerde schade (cf. RvS 21 augustus 2003, nr. 122.271; RvS 27 december 2004, nr. 138.886).

In de mate dat verzoekster stelt dat zij een vermelding zal krijgen in haar paspoort en het voor haar vervolgens zeer moeilijk zal zijn om nog een visum voor het Schengengrondgebied te verkrijgen, beperkt zij zich verder tot een louter hypothetische bewering.

Met het aangevoerde betoog wordt aldus evenmin het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument aangetoond.

3.5. Dienvolgens is niet voldaan aan twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

I. CORNELIS